

[Grethe Fenger Møller]

man kommer ind på, at man kunne bringe dette tal op ved at have mere opsøgende biblioteksarbejde og ved indretning af flere biblioteker på arbejdspladserne. Men hvad betyder dette egentlig? Det betyder, at der er ca. halvdelen af den danske befolkning, som jævnligt går på biblioteker, og så siger man: ja men nu skal de andre 60 pct. altså også gå på et bibliotek. Ja men tror man da ikke, at folk selv er i stand til at vurdere, hvorvidt de ønsker at benytte folkebibliotekerne, eller hvorvidt de ønsker at købe billigbøger eller dyrke kultur på andre måder? Jeg synes, det igen er et udtryk for den formynderiske holdning, der ligger bag hele denne redegørelse.

Jeg har også været bekymret ved afsnittet om børnekulturen. Det bliver sagt, at der for børnenes vedkommende er et særligt behov for, at der skabes alternativer. Jeg tror, at der nok er noget rigtigt i, at vi i dag har en større forståelse for at gøre noget for børnene også på det kulturelle område. Vi har børneteatre og andre ting, men jeg er bekymret, når jeg ser, at man siger, at de produkter, man har i dag, ofte er underlødige og uden den mindste forankring i den sociale virkelighed. Hvad vil det sige? Vil det sige, at vi nu skal til at indoktrinere vore børn med al mulig form for litteratur om den sociale virkelighed? Ville det ikke være passende, om man behandlede børnene, som man burde behandle de voksne, og også overlod det til børnene eller deres forældre at finde ud af, hvilken slags børnelitteratur der skulle anvendes?

Det er min opfattelse, at den socialdemokratiske redegørelse om kulturpolitikken indeholder mange farlige elementer, som det er afgørende at vi er på vagt over for.

Jeg tror, at vi må sikre, at ytringsfriheden bevares som en realitet, at kunstnerens frihed bevares som en realitet, men også at det er borgerne selv, der vælger, hvilket udbud af kunst de ønsker at imødekomme. Borgerne må selv finde ud af det, og vi skal ikke optræde som formyndere og fortælle folk, hvad der er den rigtige kultur, hvad der er den officielle kultur eller den kultur, som de nu bør interessere sig for, fordi den er moderne eller tilhører deres sociale klasse.

Arnfast (CD):

Må jeg indlede med at takke for ministerens kulturpolitiske redelighed. Jeg vil tage mit udgangspunkt netop i ministerens afsluttende ord under debatten om Statens Kunstfond den 20. april i år, hvor ministeren erindrede hr. Poulsgaard om, at der bag forslag fra regeringen stod en samlet regering. Jeg går ud fra, at det også gælder for denne redegørelse, at der står en samlet regering bag, altså også undervisningsministeren.

Debatten er jo udsprunget af radikal bekymring over de synspunkter eller spørgsmål, som blev rejst i denne bog, og det var vel velbegrundet dengang. Jeg tænker på en artikel i Aktuelt den 21. august umiddelbart efter udgivelsen af denne »Rapport fra en kaffeklub«, hvor kulturredaktøren Ole Hytoft skriver, »... at finansudvalgets formand, hr. Lysholt Hansen, ringede rystet til mig og sagde, at han måtte melde sig ud af socialdemokratiet, hvis Ritt Bjerregaards synspunkter havde nogen gyldighed i det parti.«

Det kan jeg sandelig godt forstå ryster radikale sjæle, og jeg forstår nu, at der ingen grund er til at nære denne ængstelse; efter at have hørt hr. Lysholt Hansens tale her i dag tør man vel sige, at der er vasket op efter dette kaffegilde, og det er jo beroligende at vide.

Rapporten er reduceret til et syndrom, hvilket læger fortæller mig er et sammensat sygdomsbillede. Dette er altså en sygdom, den socialdemokratiske gruppe er kommet over eller i hvert fald har fået indkapslet. Så kan vi vel lægge den bog til side og måske citere fra gravstenen på bagsiden. Der står i et vers bl. a.:

»Kultur er hele den samlede sum af sammenhold, når det gjaldt.

Kultur er også teater... «

Nej, der er vist ingen grund til at citere mere fra den bog.

Ministerens redegørelse er efter min opfattelse en meget velovervejet og afbalanceret videreførelse af, hvad statsministeren sagde i sin åbningstale om alsidighed og frihed på det kulturelle område. Tydeligst kommer det vel frem i det skriftlige materiale, som har ledsaget redegørelsen, dér hvor ministeren direkte skriver:

»En aktiv kulturpolitik, som bygger på frisind, alsidighed og afstandtagen fra enhver form for formynderi, kan være et af midlerne til forøgelse af det enkelte menneskes mulig-